

Ημερολόγιο ασημάντων 429 (Απόσπασμα): Γλυκά νερά και στα κανάλια σεξιστές συνδικαλιστές (της χωροφυλακής)

Δημήτρης Τζουμάκας

Έξω οι γνωστικοί, οι ανέμελοι, οι καθημερινοί, οι επιτηδευματίες, οι βαθιά νυχτωμένοι, οι φίλαθλοι και πίσω από την περίφραξη εδώ, στον άλλο κόσμο της σιωπής των αρχαίων μυστηρίων των ιερών της λατρείας των σωμάτων και του θανάτου κάτι συμβαίνει : τίποτα.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

2 3.6.21 Μεσημέρι. Ένας μαύρος κλαίει στην είσοδο του ΚΕΠ Βικτωρίας, στο μαρμαρένιο σκαλοπάτι. Στην πλατεία μια στρουμπουλή κοπέλα με γυαλιά φοράει λευκό t-shirt που γράφει «Χρόνια σου πολλά είσαι καύλα» και δυο βουτυρομπέδες (οι δωρητές;) που είναι μαζί της κακαρίζουν κι αυτή χαχανίζει. Τρέχω για καλλιέργεια κοπράνων πρωί πρωί στο Ιατρικό Κέντρο Παπανδρέου και αναζητώ ελικοβακτηρίδια και βρίσκομαι αμέσως μετά μ' ένα μουσικά στο χέρι από το ταψί της Ηπειρώτισσας του φούρνου στην οδό Αριστοτέλους. Στην οδό Φυλής, έξω από τη δομή μεταναστών, γωνία με οδό Φιλιππίδη δυο μεταναστάκια παρακολουθούν τους ναρκομανείς που ετοιμάζουν στο καμινέτο την ένεσή τους. Κοντοστέκομαι πάνω από τα πιτσιρίκια. Καλημέρα, μου λέει το ένα με με γάλα μαύρα μάτια. Καλημέρα, τι κάνεις; του λέω. Βλέπω τι κάνουν αυτοί, μου απαντάει σε άπαιστα ελληνικά. Δεν είναι θέαμα αυτό για παιδιά από σπίτι. Φάτε το μουσικά σας, λέω και τους δίνω το περιεχόμενο από την Ηπειρώτισσα. (...)

24.6.21 Δεύτερο μπάνιο του καλοκαιριού στη Βάρκιζα με το γιο μου στο «Για μπανάκι». Η θάλασσα ζεστή μπορώ να κολυμπήσω. Ο Αντώνης δεν κολύμπησε γιατί προσέχει τη μέση του και δεν έχει συνέλθει από πονοκεφάλους. Στην επιστροφή ασήμαντα περιστατικά που πρέπει να περιγράψω: Στη στάση του λεωφορείου 171 προς Αθήνα έξω από το «Για μπανάκι», ένας γεροδεμένος τύπος, τυπάκι μέσης ηλικίας, μεσαίου αναστήματος, λαϊκής τάξης, με μπλουζίν και τζόκεϊ τρώει μια μπανάνα όρθιος. Έχει αφήσει ένα μικρό σακίδιο στο παγκάκι και μια μάσκα της κακιάς ώρας εκτός. Βγάζει κι ένα σάντουιτς που το καταβροχθίζει αστραπιαία. Ο άνθρωπος πεινάει. Έρχονται δυο βουτυρόπαιδα και ακούω ξαφνικά το ουρλιαχτό : Βρε κωλόπαιδο έβαλες τη τσάντα σου πάνω στη μάσκα μου. Συγγνώμη κύριε, δεν την είδα. Τι δεν είδες βρε πλίσθιε ολόκληρη μάσκα. Να σας την πληρώσω κύριε. Τι να πληρώσεις βρε κόπανε τι θα βάλω εγώ τώρα στο όχημα ; Να πάω να σας πάρω μία άλλη, πού έχει περίπερο εδώ; Πού να βρεις θα χάσω το αμάξι. Χίλια συγγνώμη κύριε δεν την είδαμε. Αντε χεστείτε. Οι νεαροί κάτι λένε και φεύγουν χωρίς να περιμένουν το λεωφορείο.

Μέσα στο λεωφορείο το ανάποδο. Ένας παιδοβούβαλος γυμνός από τη μέση κι απάνω ξαπλωμένος σε όλες τις θέσεις της τελευταίας σειράς έχει απλώσει λοξώς τα ατέλειωτα πόδια του στους ώμους της κοπέλας του κάνοντας κεφαλοκλειδώμα και γύρω του δυο τρεις πιτσιρικάδες/πιτσιρίκες, όλοι τους χωρίς μάσκα τον κοιτάζουν με θαυμασμό, καθώς αλλάζει συνέχεια μουσικές σε ένα ραδιόφωνο στη διαπαύσων.

• Μετά από ένα γρήγορο ντουζ στην οδό Δερνιγνύ βουρ στο Ηρώδειο όπου ρώσος

Ο Ντιμίτρι Σοστακόβιτς

πιανίστας παίζει με ασυγκράτητο πάθος Ραχμάνινοφ, Κουμεντάκν και Σοστάκοβιτς. Πρόκειται για τον Ντανίλ Τρίφονοφ που ξεκίνησε καθ'ομολογία του να μελετά το Δεύτερο Κοντσέρτο για πιάνο του Ραχμάνινοφ μέσα σε μια πισίνα. «Με το να φαντάζεται κανείς τα πλήκτρα του πιάνου μέσα στην πισίνα και να κουνά τα χέρια του στο νερό, συνειδητοποιεί πολύ περισσότερο τις αποστάσεις ανάμεσα στις νότες – καταλαβαίνει πόση προσπάθεια χρειάζεται για να ταξιδέψεις από το ένα σημείο στο άλλο». Δεν το καταλαβαίνω ειλικρινά, πως μπορεί να ταυτιστεί κανείς με όλη αυτή την ιστορία σνομπισμού, αλλά ο Τρίφονοφ (αχ ρωσοεβραίος κι αυτός Δανιήλ θα έλεγε ο δρ. Τζινιώλης που έκρινε τα πάντα φυλετικά) είναι ταχύτερος από τον άνεμο και παίζει σαν πολυβόλο. Τον βοήθησε μάλλον η εξάσκηση στην πισίνα!

Οι περισσότεροι θεατές στο αμφιθέατρο φοράνε μάσκες, αλλά μία κυρία έτρωγε σπόρια παρακαλώ, σαν πουλάκι κάτω από τον έναστρο ουρανό -όσο μπορούσε τεχνικότερα βεβαίως και πέρα βρέχει. Διευθύνει ο Λουκάς Καρυτινός έναν Κουμεντάκν ελληνοπρεπή, με επιρροές από Πόντο και Κρήτη που πάει γάντι στα 200 χρόνια Ελευθερίας άτινα εορτάζουμε τις δοξασμένες αυτές μέρες, με ολίγη κήλη, ενώ ο διάσημος πιανίστας κλείνει με Σοστάκοβιτς διθυραμβικά, πολύ αισόδοξος μετά το Β'Πάγκοσμιο πόλεμο κι εμείς

με Κουμεντάκν ευτυχείς για το τέλος του Οθωμανικού ζυγού και το ξεφούσκωμα-αναδιπλωση Ερντογάν που αφήνει περιθώρια στον τουρισμό των εμβολιασμένων, των σταμπαρισμένων και όλων των -ισμένων πλην μαλακισμένων.

25.6.2021 Παρασκευή. Το πρωί στην αρχή γράφεις κάτι για να γράψεις και μετά βλέπεις ότι δεν ισχύει κι ότι ίσως θα μπορούσε να ισχύσει αν το είχες γράψει καλύτερα, αν δεν σου είχε διαφύγει μία λεπτομέρεια, αν απέφευγες την κοινοτοπία και την επανάληψη, την πειραγμένη είδηση.

Σκοτωμένο φυτοπλαγκτόν κινείται στη Βόρεια Λήμνο και σκεπάζει τις παραλίες με ένα γκριζό σάβανο. Περιμένουν τα μελέτσια για να το διαλύσει ή να το πάει πέρα στους νέο-οθωμανούς.

• Αρχισαν οι άγριες ζέστες και μαζί κράμπες, αρχίσαμε να κολλάμε πάλι ο ένας με τον άλλο. Τέτοια εποχή είχα κάνει τριάντα μπάνια τώρα ακόμη έχω τα χάλια μου και τρέχω σε πνευμονολόγους και για ...γαστροτρίχες -πρέπει να μαζέψω τα κλινσοσκεπάσματα, τα χαλιά και τις φλοκάτες σκέφτομαι, καθώς από το πάνω μπαλκόνι κρέμεται το τεράστιο χαλί της κυρίας Κωνσταντινίδη και μου σκεπάζει την υπερμεγέθη όντως μουσμουλιά και τα πάντα μου κρύβουν το φως, ήλιος και ζέστη πολλή.

26.6.21 Μπάνιο νο 3 στο Κιάτο. Πηγουμένως στις δέκα η ώρα το πρωί επισκέφθηκα τον αρχαιολογικό χώρο της Ελευσίνας με 36 β. Κελσίου ήμουν ο μόνος τρελός. Έξω οι γνωστικοί, οι ανέμελοι, οι καθημερινοί, οι επιτηδευματίες, οι βαθιά νυχτωμένοι, οι φίλαθλοι και πίσω από την περίφραξη εδώ, στον άλλο κόσμο της σιωπής των αρχαίων μυστηρίων των ιερών της λατρείας των σωμάτων και του θανάτου κάτι συμβαίνει : τίποτα. Σπασμένα μάρμαρα Σεφεριαδικά, ένα σταματημένο ρολόι, μία εγκαταλειμμένη κατασκευή από σιδεροσωλήνες η Ελευσίνα που ήταν να στεφθεί πολιτιστική πρωτεύουσα του 2021 αλλά τη δάγκωσε ο κορονοϊός θα γίνει το 2023. Βρίσκομαι τώρα στον χώρο ενός (ανύπαρκτου) σπηλαίου, «Πλουτώνειος χώρος» που παραπέμπει στην έννοια της εισόδου στον Άδη. Έχει συνδεθεί με την αρπαγή της Περσεφόνης από τον Πλούτωνα το φθινόπωρο και με την ανάδυση της την άνοιξη στη γη. Ο μύθος αναφέρεται στην καρποφορία της γης μετά τη σπορά που θεωρήθηκε δώρο της Δήμητρας στο ανθρώπινο γένος.

Στο αγαπημένο Κιάτο. Στις ξαπλώστρες ευτραφείς τοπικοί άρχοντες και αγροκαλλιεργητές όλοι μιλάνε για φαγητό πίνουν μπίρες να ξεδιψάσουν και ουζάκια με ποικιλία. Μόνο μία κυρία δίπλα μου λέει στον προσωπικό της Αγά ότι το κορίτσι στα Γλυκά Νερά ήταν κακομαθημένο και δεν μπορεί κάτι θα έκανε στον πιλότο! Τα νερά σήμερα στον Κορινθιακό είναι γεμάτα μπουρμπουλήθρες, βρώμικα πολύ.